

עין משפט
נר מצוה

כמו:

אנו יודעים על הלילות מסתמא כיון שדר צימים דר נמי צלילות אס לא שטוען המערער שצודאי לא דר^א ור"ח פירש דמר זוטרא קאי אפירכא דרב יימר דפרין נוגעין צעדותן הן וקאמר מר זוטרא אי טעין ואמר המחזיק ליימו תרי סהדי דדרו ציה שלג שנים ציוס וצלילה והצו לי אגרא ונפקו ואזלו להו והגהו דדיירי ציה אחריני נינהו טענתו טענה ולא נוגעין צעדותן הן ^(א) דלא דיירי צה השתא דמלי למימר להו הצו לי אגר ציתא אלא אינהו אמרו דיירנא ואינהו אמרו פרענו והפה שאסר הוא הפה שהמיר דאי צעו אמרי לא דיירנא ציה וליכא למימר דלילמא מכחש להו שהוא לא היה יודע כלל שהיו דרים באותו צית ובסמוך לא גרסינן מודה מר זוטרא אלא ומודה רצא דצעי' שלג שנין ציממא וצליליא אס הך עדס ^(ט) רובלס המחזרים צעיירות אע"ג דלא אמרו דדרו ציה שלג שנין ציממא וצליליא אלא אמרי צידינו היה זה הצית שלג שנים רלופות אע"ג שימים רצים הס מחזרים צעיירות ולא היו ^(י) ציה הצית עדותן עדות^ב ור"ת גרס דדיירנא ציה שלג שנין ופירש דאציי ורצא דמינהו סצירא להו דאין וצבא להציו עדס על הימים ועל הלילות ורצא לא אמר ציממא וצליליא אלא להוציא המקשה מסצרתו ולא לפלוגי אצציי אחא וקאמר מר זוטרא אס אמר העידוני סתם שדרמי'ג' שנים צחוקת ימים ולילות אע"פ שלא ראו ממש כל הימים והלילות אלא צנחוקת כן מחזיקין אותו שכל שעה שהיו נכנסים פעמים ציוס ופעמים צלילה היו רואין אותו צציתו טענתיה טענה והוה ליה למימר עדותן עדות אלא אגב דנקיט צרישא דמילתיה אי טעין

אומר נמי טענתיה טענה ומודה רצא וה"ה מר זוטרא ואציי צרכולין המחזרין צעיירות אף על גב דלא טען טענינן ליה דאין צריכים להעיד שראו ממש שהרי הס מחזרין צעיירות ואין יכולין להעיד על הראיה אלא יעידו צנחוקתו היה זה הצית שלג שנים ימים ולילות: **ומוֹדָה** רב הונא בחנותא דביממא קברי ובצליא לא עברי. פירוש ומועיל להס אס החזיקו ג' שנים ואע"ג דלאו שלג רלופות אלא מפחורות כיון דאורחיהיו צהכי^ג דהוי כאתרי דמוצרי צאגי ואס תאמר א"כ פשיטא דמודה רב הונא כדפרין לעיל גצי צאגי וי"ל לפי צצני אדס שאינס חנוונים דרים צהן צין ציוס וצלילה^ד ואותן צריכים ג' שנים רלופות יוס ולינה וס"ד חנווניס נמי יצטרכו כן^ה קא משמע לן ומהאי טעמא אחי שפיר דצעינן להו שלג שנים שלימות דהיינו ו' שנים^ו אע"ג דצשדות וצית הצדים לא צעינן אלא שלג שנים צין הכל (אלא) היינו משוס דכמו שאר בני אדס הדרים שס שאין חנווניס צעו ג' שנים ציוס וצלילה ה"נ חנווניס צעו ג' שנים שלימות דהיינו ו' שנים והא דלא אייתי להא לעיל גצי ומודה רב הונא אומר ר"ת משוס דלא סלקא שמעתמא דצמי וכי האי גוונא איכא צסוק [הכונסן] (צ"ק דף סא:). גצי ומודו חכמים לרצי יהודה: **דלא** תחזוקו אהדרי. ואע"ג דתנן לקמן (דף מג.) השותפין אין להם חזקה זה על זה^ז פרש"י דהכא הוזקקו לעשות כן לפי שלא היה להם עדי שותפות^ח וקשיא לר"י דא"כ אותו שהחזיק שנה ראשונה יאמר שהוא שלו כיון שאין עדים שיש לחצירו חלק ונראה לר"י דלא היו רואים שיחזיק האחד שלג שנים שלא תשמכח השותפות: **אבל** כתוב עיטרא קלא אית דא. והא דאמר בהמפקד (צ"מ לג.) ושס ד"ה לא) גצי אין מורידין לנכסי קטן ל"ש עבד עיטרא ל"ש לא עבד אין מורידין גצי יתמי החמירו^ט [וע"ש חוס' גיטין כח. ד"ה והניחון]:

בשכונני גוואי הוא. והוא לי ^(י) אורח עקן ונראה לי שהיה לו עדים שהיה צשכוני גוואי אצל לא היו יודעים צאציה דרך היה יוצא^י דאי לא היה לו עדים כלל דהוה צשכוני גוואי היכי הוה קאמר רב נחמן זיל צורו אכילתא דלטו יס להס יעדי חזקה לידע שלא היה המערער באותו צית כל שלג שנים ואס יאמר המערער הייתי עמך אומר נמי טענתיה טענה ומודה רצא וה"ה מר זוטרא ואציי צרכולין המחזרין צעיירות אף על גב דלא טען טענינן ליה דאין צריכים להעיד שראו ממש שהרי הס מחזרין צעיירות ואין יכולין להעיד על הראיה אלא יעידו צנחוקתו היה זה הצית שלג שנים ימים ולילות: **ומוֹדָה** רב הונא בחנותא דביממא קברי ובצליא לא עברי. פירוש ומועיל להס אס החזיקו ג' שנים ואע"ג דלאו שלג רלופות אלא מפחורות כיון דאורחיהיו צהכי^ג דהוי כאתרי דמוצרי צאגי ואס תאמר א"כ פשיטא דמודה רב הונא כדפרין לעיל גצי צאגי וי"ל לפי צצני אדס שאינס חנווניס דרים צהן צין ציוס וצלילה^ד ואותן צריכים ג' שנים רלופות יוס ולינה וס"ד חנווניס נמי יצטרכו כן^ה קא משמע לן ומהאי טעמא אחי שפיר דצעינן להו שלג שנים שלימות דהיינו ו' שנים^ו אע"ג דצשדות וצית הצדים לא צעינן אלא שלג שנים צין הכל (אלא) היינו משוס דכמו שאר בני אדס הדרים שס שאין חנווניס צעו ג' שנים ציוס וצלילה ה"נ חנווניס צעו ג' שנים שלימות דהיינו ו' שנים והא דלא אייתי להא לעיל גצי ומודה רב הונא אומר ר"ת משוס דלא סלקא שמעתמא דצמי וכי האי גוונא איכא צסוק [הכונסן] (צ"ק דף סא:). גצי ומודו חכמים לרצי יהודה: **דלא** תחזוקו אהדרי. ואע"ג דתנן לקמן (דף מג.) השותפין אין להם חזקה זה על זה^ז פרש"י דהכא הוזקקו לעשות כן לפי שלא היה להם עדי שותפות^ח וקשיא לר"י דא"כ אותו שהחזיק שנה ראשונה יאמר שהוא שלו כיון שאין עדים שיש לחצירו חלק ונראה לר"י דלא היו רואים שיחזיק האחד שלג שנים שלא תשמכח השותפות: **אבל** כתוב עיטרא קלא אית דא. והא דאמר בהמפקד (צ"מ לג.) ושס ד"ה לא) גצי אין מורידין לנכסי קטן ל"ש עבד עיטרא ל"ש לא עבד אין מורידין גצי יתמי החמירו^ט [וע"ש חוס' גיטין כח. ד"ה והניחון]:

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

הכי גרסינן ומודה מר זוטרא צרכולין המחזירין צעיירות דאע"ג כו'. אע"ג דסצירא ^(א) למר זוטרא דאי טעין טענתיה טענה אצל אנו לא נטעון צשצילו מודי הוא היכא דהוי מערער רוכל המחזר צעיירות למכור קישוטי נשים ואינו חוזר לעירו כי אס לזמן ארוך דאע"ג דלא

טעין ליימי מחזיק סהדי דדר צה רלופות יומס ולינה אכן טענינן ליה דדילמא משוס דלא קציע צמתא חזיק זה צציתו וכי הוה אחי צמתא הוי נפיק האי מחזיק מן ציתא ולא ידע ליה זה המערער מעולס שהחזיק זה צציתו ולכן שמך ולא מיחה הלכן יציא המחזיק עדים שלא יאל מן הצית כל שלג השנים אפילו לינה אחת. ול"ג ומודי רצא דהא לא איירי רצא לעיל אי טענינן ליה או טעין איהו לנפשיה וכל מאי דתריך רצא לעיל אליצא דרב הונא תריך ואי גרסינן הכי הוה לן למיגרס ומודה רב הונא: **ומודה** רב הונא. אע"ג דצעי רלופות יוס ולינה: **צחונוותא דמחואו**. חנויות שמוכרין צהן לחס ויין דאי טעין אין חוששין לטענתו דאע"ג דלא דר צו צלילות חזקה מעלימתא היא שאין דירמא אלא ציוס: **מר אישטמש ראשונה** נו'. עובדת לזה שנה ולה שנה שאין אחד מהן יכול להחזיק צה ג' שנים רלופות להפסיד חצירו: **עיטרא**. שטר חלוקה וצעדים שחצבד לזה שנה ולה שנה.

י"מ קלא אית ליה והיה לו למחות מיד ולא מיחה ולאלתר היא חזקה דכמי שמכרה להס ^(א) צפניו דמי שהרי הניחם להציו עדים ולכתוב עליו שטר חלוקה ושקם אי נמי כיון דאיכא תרתי שני חזקה מפחורות ועיטרא איכא קלא וכחזקה גמורה דמי דהיה לו למחות ולא מיחה. ואין נראה לי כלל אלא משלג שנים ראשונות היא חזקה

כיון דאיכא עדים ושטר צין זה לזה כדאמרין לקמן צפירקין (דף מה:). שלג לקוחות מאטרפות אמר רב וכולן צשטר אלמא אמר רב אע"ג דכל אחד אין מחזיק אלא שנה אחת מאטרפים שלג השנים לחזקה משוס דמכח שטר קאמו ה"נ לא שגא והיינו טעמא דהויא חזקה שהיה לו למערער למחות בתוך שלג שנים ואינו יכול לומר צשציל שראיתי מחזיק צדלוג לא מחיתי שהייתי צבור לכך אחס עושים שאתם יראים להחזיק שנים רלופות שהשטר מוכיח שלא צשציל כן עושים אלא שע"מ כן חלקו שכן יהו משתמשין. וכן עיקר: **חוז מצניס רובע**. צאומה שדה שלא נעבד צו ולא מרע: **דצר וריעה** הוא. דאמר ליה אי דידך הואי אמאי לא זרעת והלכן לא מחיתי: **אלא מעפה**. הלוקח מחצירו צונמא ^(א) צמאי קני לה צאציו אכילה של שלג שנים הואיל ואינה צת וריעה וכי אינו קונה אותה צהעמדת שס דהמומיו לרצון ולרעות או לשטיחת פירותיו: **הכא נמי נו'**. ולא קני לה אגב ארעא: **ואלנטיפה שני חזקה**. ואצדמי שטרי ואמה לא מחית לי שאזדהר צשטרי: **אמר ליה**. מערער: **אנא צשכוני גוואי הואי**. צחדרים הפנימים היתה עיקר דירתי והייתי עובר דרך עליך ומשתמש עמך צצית החיצון שדרת צו צרשותי ולכן לא מחיתי: **אמר ליה**. למחזיק: **זיל צורו אינלסך**. הצא עדים שדרת צצית לצדך ג' שנים צלא אותו שצא עמך ^(א) דאין כל חזקת ג' שנים שצריך להציו עדים שהחזיק צה חזקה גמורה: **צמוציא מחצירו**. דהיינו מוכר שהרי לוקח מחזוק: **עליו**. ^(א) למערער להציו ראייה צנשתמש עמו. וסצירא ליה לרצא דכיון שראו עדים לזה המחזוק צנשתמש צו שלג שנים אין לנו לחוש שמא גס זה היה עמו הואיל ולא שמענו צלתי היום. והאי עובדא לא מתוקס אלא כשהיה לו עדות למערער דצית זה שלו היה אצל צלא עדות אפילו רב נחמן מודי דהמחזיק נאמן צלא ראייה שהפה שאסר הוא הפה שהמיר דאי צעי אמר שלי הוא מעולס כי אמר נמי מיין וצינתה מהימן: כל

שני ימים ואין לך שלג שנים שלימות והעדים אינן יודעים יפסדי^א: לאו

מסורת הש"ס

^(א) נלמא דף קנט:ז, צ צ"ל דהא הכי,

הגהות הב"ה

(א) גב' דבת וריעה: (ב) שם אתר לקמיה דרב נחמן: (ג) רשב"ם ד"ה הכי גרסי' ורי' דסצירא ליה למר זוטרא ורי' ולא ידע זה צ"ל ומצבת ליה נחמק: (ד) ד"ה עיטרא ולמכור עליה שטר: (ה) ד"ה אלא ורי' צונמא ותרשין צמאי קני: (ו) ד"ה זיל צורו ורי' שאל עמך בדיון דאין: (ז) ד"ה עליו להציו אמה צ"ל ומצבת למערער נחמק: (ח) תוס' ד"ה (צע"ל) אמר ורי' צעדות כן דאין לא דיי' (ט) באר"י עדים הם רובלס: (י) באר"י ולא היו צלבים צוה הצית: (כ) ד"ה צשטרי גוואי הואי והוא לי דרך עליך:

מוסף להוספות

א. אבלי אי טעין אנא לא ידעינא אס דר בוי כל הלילות אס לא, לפיכך יבאי עדים דדר בוי תלת שנין ביממא ובצילה וכו', טענתיה לאר טענה וכו', [דן]לא מצניס הפרש צריני ממונות בין טעין ולא טעין, אלא בין טעין טענת צריני וכן מי שאינו טוען טענת צריא או שאינו טוען דמחוזא עבדא למידר כדס. רעבי יונה. ב. ולא גרסינן אצ"ג דלא שנין וכו'. רשב"ל. ועי' צצניו צצניו. ג. וכיון דליליא לא בר דירה הוא כמאן דלייתוהו אינו ולא הויא חספיקה בין צמא ליממא כי היכי דלהוה מפחוריס אלא לעולם רצופים נינהו. ריי עינש. ד. [דן]צננות דמחוזא עבדא למידר בהו בין ביממא בין בייליא מצד צעמן אי הוה דאין בהו איניש דעלמא. רשב"ל. ה. [אבל] החס כולתו איניש מוכרי לה לארעא וארעא גופא לא עבדא למיזרעה שאת בתר שתי אי היכי דתעביד פריי טפי חילקך הא אכילה היא להאי ארעא כדאכלי ליה בעליס. שס. ו. [דאי לא הכין מאי מודה רב הונא דהא הכא ליכא מפחורות כלל דהא דר בהו כל ימי התלת שנין בצרפון ודומיא דמרחצאות ושובכתות, והא לאו במפחורות ורצופות שיין אלא במקוטעות, ומודה תנא דמחנ' הוי'ל למימר. שס. ז. דבר שאין בו דין חלוקה ואצ"ג דנחת לה לכולה. שס. ח. ודילמא טעין כולה שלי. שס. ועיין יד דמה. ט. [דן]חישקין דילמא משתכח קלא. ר"ן. י. שהיה לזון פתח לרה"ר ופתח על החיצון. חוס' רי"ד. יא. שאם כן בכל חזקה שבעולם יטעון כך ויפסודר כל החזקות. שס.